

nedeljo 28. marca glasovanje o samoprispevku

ODOČI SAMOPRISPEVEK ZA POLOVICO NIŽJI OD SEDANJEGA. VEŠ DENAR BO OSTAL KRAJEVNIM SKUPNOSTIM ZA NJIHOVE POTREBE

Občinska skupščina je na seji 11. februarja obravnavala predloge svetovnih skupnosti in vodstev družbenopolitičnih organizacij, da bi komunalne in druge potrebe v krajevnih skupnostih tudi v prihodnje zadovoljevali s krajevnim samoprispevkom.

Odborniki so ugotovili, da brez samoprispevka v zadnjih treh letih kakor ne bi mogli zgraditi toliko cest, šol, vodovodov, električnega omrežja in drugih naprav, kot smo v tem obdobju v naši občini zgradili. Zato so soglasno podprli predlog, da bi te probleme, ki jih bo vedno več, tudi v prihodnje reševali s samoprispevkom.

Zavzeli so se, da bi bil prihodnji samoprispevek nižji od sedanjega, saj naj bi znašal 1% od čistih osebnih dohodkov, uvedli pa bi ga v dobo petih let.

Še tako zbranim denarjem, predvidoma okrog 750 milijonov starih denarjev, bodo krajevne skupnosti nadaljevale gradnjo in obnavljanje komunalnih naprav na svojih področjih.

Programi del za naslednjih pet let sprejemajo te dni občani na zborih volivcev. Obenem razpravljajo o uresničevanju dosedanjih triletnih načrtov. Skupščina je ugotovila, da so bila skoraj v celoti opravljena vsa dela, ki so jih krajevne skupnosti financirale s krajevnim samoprispevkom.

Priporočila je, da se v Kamniškem občanu objavi, kako so bili ti programi uresničeni.

Prav tako je treba na ta način seznaniti slehernega občana z bodočimi programi, ki so bili sprejeti na zborih volivcev.

Na predlog občinske konference SZDL se je skupščina zavzela za to, da bi republiška skupščina sprejela predpise o obdavčevanju sredstev krajevnega samoprispevka in da bo zaprosila Ljubljansko banko, naj sredstva krajevnega samoprispevka obstrejuje po normalni obrestni meri.

Skupščina je priporočila vsem delovnim kolektivom, naj o predlogu za uvedbo samoprispevka razpravljajo na sestankih vseh članov.

Odborniki so ob koncu razprave sklenili, naj bi občinska skupščina na prihodnji seji, v začetku marca,

razpisala referendum (glasovanje) o samoprispevku za nedeljo, 28. marca letos.

ASFALJNI TRAK JE SEGEL ŽE 12 KILOMETROV V TUHINJSKO DOLINO: Brez samoprispevka bi se verjetno še do danes do Šmartna vozili po luknjah.

Dogovori naj obvezujejo

Na razširjenem sestanku komiteja občinske konference Zveze komunistov, ki so se ga udeležili tudi nekateri gospodarstveniki, so razpravljali o težah za prihodnjo sejo Centralnega komiteja ZKS o uresničevanju reforme, stabilizaciji in ekonomskem sistemu. Precej žolčne razprave na januarski seji se je udeležila tudi članica sekretariata CK ZKS Danica Jurkovič, ki je tudi pojasnjevala nekatera stališča sestavljavcev tez. Zelo razgibano razpravo je bilo pričakovati, saj je bilo govora o problemih, ki tarejo ne le kamniško, temveč vse jugoslovansko gospodarstvo.

Kamniški komunisti so ugotovili, da so predložene teze dovolj dobra osnova za stališče slovenskih komunistov do sprememb v ekonomskem sistemu. Vendar so hkrati predlagali, da sklepi, ki bodo sprejeti na 18. seji CK ZKS, ne smejo biti preveč splošni, temveč zelo konkretni in tudi obvezujoči za vse komuniste. Dandanes moramo vedeti, kdo in do kdaj bo posamezna stališča uveljavljal v vsakdanjem življenju, je bilo slišati iz ust razpravljavcev. Zato je treba tudi za odprti vprašanje odgovornosti na vseh ravneh. V Jugoslaviji se ne sme več dogajati, da bodo tisti, ki sprejetih dogovorov ne spoštujejo, materialno na boljšem.

V Kamniku smo si v preteklem obdobju prizadevali razbremeniti gospodarstvo, zato ima kamniška občina tudi eno izmed najnižjih prispevnih stopenj iz osebnega dohodka. Toda nedavno sprejeta gornja meja povečanja proračunov bo onemogočala uresničevanje že sprejetih programov, zato tudi letošnji občinski proračun razen večjih izdatkov za vzgojo in izobraževanje, ne bo bistveno višji. Toda to je kamniški davek naši stabilizaciji.

Teze premalo govore o družbenem usmerjanju delitve dohodka. Republiški zakon, ki so ga poslanci pred nedavnim sprejeli, je več kot potreben. Potrebnost zakona pa potrjujejo tudi ukrepi nekaterih ne-proizvodnih delovnih organizacij, ki so tik ob zamrzitvi osebnih dohodkov povečale dohodke svojim delavcem. Čeprav takih podjetij v Kamniku nimamo, pa nas njihovi postopki bodejo v oči. Težko je reči, da so prav osebni dohodki zaposlenih v proizvodnji gospodarskih organizacij bili eden izmed vzrokov tako velike inflacije. Res da so se osebni dohodki tudi v Kamniku zadnja leta hitreje povečevali, vendar je bilo to povečanje v večini primerov v skladu z dvigom produktivnosti dela.

Veliko pripomb je bilo slišati tudi na račun obstoječega zunanjetrgovinskega režima. V Jugoslaviji bo moral vladati tak sistem, ki bo stimuliral izvoz industrijskih in kmetijskih izdelkov. Industrija pisarniškega pohištva „Stol“ je še pred nekaj leti izvažala 60% svoje proizvodnje, danes pa le slabo tretjino. Podobne primere v Sloveniji ni težko poiskati. Na drugi strani pa trgovina, ki večkrat vodi celo našo gospodarsko politiko, uvaža vse, kar se ji zahoče. In s čigavimi devizami to delajo, so se vpraševali prisotni. Nova pariteta dinarja bo nedvomno stimulatивно vplivala na izvoznike, vendar v prihodnje tudi ne bi smeli pozabiti na carine. Dohodki od carin naj bi bili potrošeni izključno za stimulacijo izvoza in zaščito domače industrije. Ne bi se smelo dogoditi, da bi iz carin financirali federacijo.

Novi zunanjetrgovinski sistem bo moral biti zelo elastičen in v kar največji meri osvobojen administrativnih posegov zvezne uprave. Z devizami bodo morali v bodoče upravljati tisti, ki jih ustvarjajo. V takem sistemu se ne bi moglo dogoditi, da je za uvoz redkega reprodukcijskega materiala, ki je vreden nekaj sto dolarjev, potreben nekajmesečni skrajno birokratski postopek. V takih primerih zaradi počasnega reševanja večkrat zastaja tudi proizvodnja v marsikaterem podjetju.

Financiranje federacije naj bo le iz naslova taks in deleža republik, je bilo slišati v razpravi. Zato je treba dosledno uresničiti stališča zvezne konference Zveze komunistov Jugoslavije in preprečiti, da se federacija zaveže razen proge Beograd-Bar in financiranja melioracije v Makedoniji za kakršnekoli denarne pomoči nerazvitim območjem mimo sklada za financiranje teh območij. O nujnosti obstoja sklada za financiranje nerazvitih območij najbrže ni potrebno govoriti, vendar naj bo sklad izključni vir denarne pomoči.

S svojimi stališči je komite občinske konference ZKS Kamnik seznanil tudi sestavljalce tez s priporočilom, da se naša stališča upoštevajo in željo, da na stavljen vprašanja dobimo tudi jasen odgovor.

T. J.

KAMNIŠKI OBČAN

GLASILO SZDL OBČINE KAMNIK

LETO X. — ŠT. 2

FEBRUAR 1971

50 PAR

BČINSKA KONFERENCA SZDL O KRAJEVNIM SKUPNOSTIH

SAMOPRISPEVEK TUDI V PRIHODNJE

Občinska konferenca SZDL Kamnik je na seji dne 30. 1. 1971 obravnavala dosedanje delo in razvoj krajevnih skupnosti v občini. Po obširni razpravi je sprejela več pomembnih sklepov in ugotovitev. Na kratko povzemamo nekatere. Več o dosedanjem delu krajevnih skupnosti pa v naslednji številki.

Krajevne skupnosti v kamniški občini so v obdobju od 1965, ko je bila z uvedbo prvega krajevnega samoprispevka postavljena materialna osnova za njihovo delovanje, do danes napravile velik korak naprej s tem, da je vsako leto več občano vplivalo na reševanje skupnih problemov v krajevnih skupnostih in v občini. Tak interes in vpliv je predvsem posledica vedno večje zavesti občanov, da lahko z lastnimi sredstvi v obliki krajevnega samoprispevka, dopoljenimi s sredstvi delovnih organizacij in proračuna občine uspešno urejajo svoje skupne potrebe.

Glede na velike potrebe po urejanju komunalnih problemov (cest, vodovodov, elektrifikacije itd.) je bila doslej vsebina dejavnosti krajevnih skupnosti usmerjena predvsem na to področje. Nedvomno bodo naloge na komunalnem področju tudi v prihodnje predstavljale pretežni del programov krajevnih skupnosti.

Pereči problemi v življenju občanov pa narekujejo, da se v prihodnje krajevne skupnosti začnejo bolj zanimati tudi za ostala pomembna vprašanja.

To so zlasti vprašanja s področja socialnega varstva (pomoč in varstvo ostarelih, otroško varstvo), vseljenske obrambe, odnosov med ljudmi, izobraževanje občanov in druga.

Razširitev vsebine dela krajevnih skupnosti tudi na ta področja bo ena najvažnejših bodočih nalog družbenopolitičnih organizacij, zlasti

Socialistične zveze. V krajevnih skupnostih je že v teku akcija za ustanovitev odborov za splošni ljudski odpor, ki bodo zaenkrat ustanovljeni v sedmih krajih in ki naj bi povezovali obrambno aktivnost družbenih dejavnikov z več krajevnih skupnosti.

V okviru uresničevanja akcijskega programa za pomoč in varstvo ostarelih je treba tudi v krajevnih skupnostih ustanoviti komisije za vprašanja socialnega varstva, s pomočjo katerih bodo krajevne skupnosti pomagale izvajati program socialnega varstva, ki ga bo sprejela občinska skupščina.

Poleg dejavnosti krajevnih skupnosti na področju zadovoljevanja drobnih vsakodnevnih življenjskih potreb, ki je bila doslej ena izmed njenih pomembnih funkcij in bo verjetno to tudi v bodoče, je treba krajevno skupnost hitreje razvijati kot temelj celotnega sistema, v katerem bo komuna postala združene delovnih, krajevnih in interesnih samoupravnih skupnosti.

Programi krajevnih skupnosti naj bodo skupno z načrti delovnih organizacij osnova in sestavni del srednjeročnega razvojnega programa občine.

Programi krajevnih skupnosti naj bodo odraz široke razprave občanov, družbenih organizacij in društev v krajevni skupnosti. Sprejetimi programi je treba prek glasila Kamniški občan in drugih oblik obveščanja seznaniti slehernega občana. Prav tako je treba občane najmanj enkrat letno seznaniti s tem, kako se ti programi ureničujejo.

Pri oblikovanju, in pri uresničevanju programov krajevnih skupnosti naj sodeluje tudi občinska skupščina s svojimi strokovnimi službami.

Organizacije SZDL naj skupno s krajevnimi skupnostmi organizirajo razprave o dopolnitvah statutov krajevnih skupnosti. Statute je treba čimpreje dopolniti in prilagoditi sedanjim pogojem dela in no-

vemu občinskemu statutu, ki je bil sprejet junija 1970. Strokovne službe občinske skupščine naj pomagajo svetom krajevnih skupnosti pri izdelavi novih osnutkov statutov.

Pri izdelavi osnutkov je treba upoštevati pogoje, v katerih deluje krajevna skupnost (mesto, večje krajevne skupnosti na podeželju, manjše krajevne skupnosti itd.).

Organizacije SZDL naj posvetijo posebno skrb razvijanju nove institucije, ki jo na področju delovanja krajevnih skupnosti določa občinski statut. To je zbor delegatov krajevnih skupnosti, ki je zasnovan kot organ, ki povezuje delo krajevnih skupnosti v občini in zagotavlja večji vpliv občana na politiko občine kot celote.

Socialistična zveza v celoti podpira pobudo krajevnih skupnosti in občinske skupščine, naj tudi v prihodnje samoprispevek občanov predstavlja osnovo za financiranje programov krajevnih skupnosti.

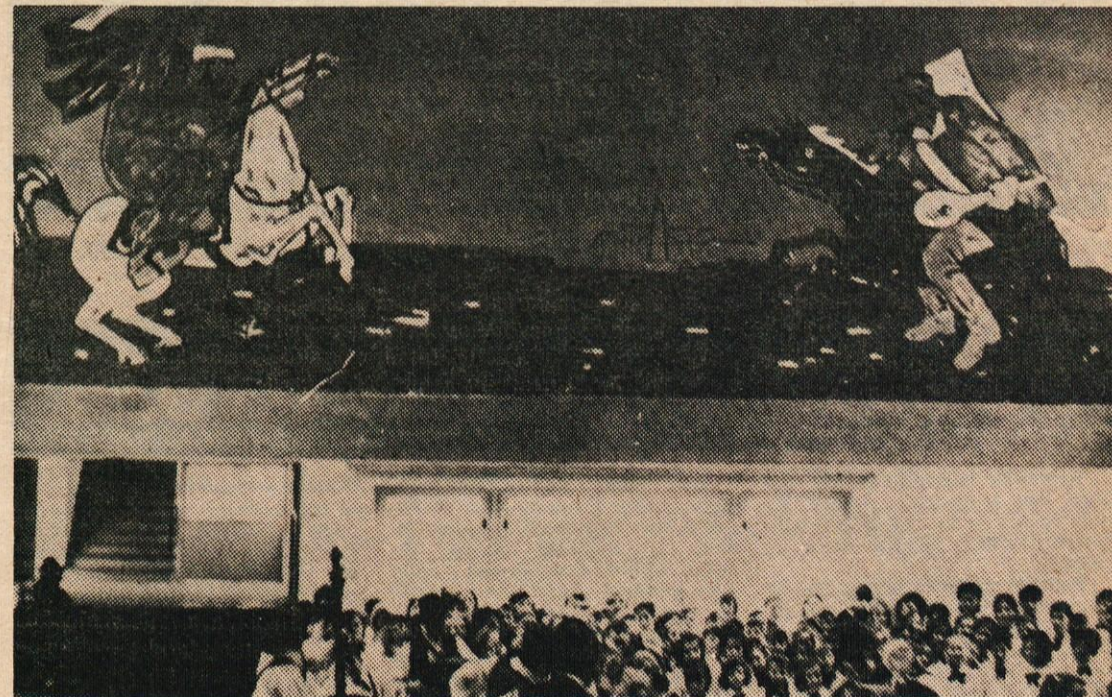
Na podlagi demokratično sprejetih programov dela naj se občani odločijo o višini samoprispevka. Socialistična zveza se zavzema za to, da v prihodnjem dogovoru glede višine tega prispevka upoštevamo sedanjí gospodarski položaj in možnosti občanov. Zato predlagamo, da bi bil bodoči samoprispevek za polovico nižji od sedanjega, znašal bi 1% od čistih osebnih dohodkov. Sprejeli pa bi ga za obdobje srednjeročnega načrta, to je od 1971 do 1975.

Socialistična zveza bo nosilec politične akcije pred referendumom o samoprispevku, ki naj bi bil aprila letos. Že začeta akcija v krajevnih skupnostih se bo nadaljevala na področjih posvetil svetov krajevnih skupnosti in družbenih organizacij v začetku februarja, na letnih konferencah krajevnih organizacij SZDL, na zborih volivcev v februarju, na sestankih sindikalnih organizacij, v društvih itd. Neposredno pred referendumom pa naj bi samoprispevek obravnaval tudi družbenopolitični zbor občine.

V Kamniškem občanu je treba objaviti podatek o uresničevanju dosedanjih triletnih programov krajevnih skupnosti in o porabi sredstev krajevnega samoprispevka.

Konferenca priporoča občinski skupščini, naj prouči in izoblikuje trajnejši sistem sofinanciranja potreb v krajevnih skupnostih, npr. kritje funkcionalnih stroškov, soudeležbe pri večjih investicijah, vzdrževanje komunalnih objektov itd.

Pri sofinanciranju investicij je treba upoštevati pripravljenost občanov, da sami zberejo določena sredstva oz. z delom sodelujejo v akciji.

PRAZNIK V STRANJAH: Ob otvoritvi nove šole v Stranjah so v dvorani pod Perkovo fresko iz Levstikovega Martina Krpana iz številnih mladih grl zadonele vesele pesmi, plesalci v narodnih nošah pa so se zavrteli v poskočnem ritmu.

ZAKAJ V KAMNIKU ARKADE?

Arkade so si izmislili že v Egiptu, Indiji in Grčiji sprva v pobožne, pozneje v posvetne namene.

Renesansa jih je dobobra izpopolnila in v njih že vidimo prvo korist: zavarovanje pred dežjem in soncem. V kasnejših dobah so arkade opustili. Prebudil jih je šele hrup avtomobilov in ozke, odločno preozke ulice in uličice, ki so začele omagovati pred naraščajočim prometom.

Arkade niso bile nikoli in nikjer same sebi namen! V Ljubljani jih imamo ob Titovi cesti. Trenutno prav gotovo še niso potrebne, bodo pa čez deset, petnajst let.

Solski primer o funkcionalnosti arkad je lahko Tolmezzo, našemu Kamniku podobno naselje v Furlaniji na poti od Vidma proti Karnij-

skim Alpam. Tam so ulice uličice. Kot pri nas Šutna, danes Kidričeva ulica. Tamkajšnji ljudje modernega časa in sodobne miselnosti so znali hitro ukrepati; levo stran hišnih pročelij so spremenili v arkade, ozke pločnike na cesti so podrlj ter uveljavili varen promet. Na tako urejeni cesti je dovolj prostora za parkiranje, za prehitavanje, za vožnjo večjih in manjših avtomobilov, avtobusov in kamionov.

Pod arkadami tiči vrsta trgovin, ki naravnost vsiljivo ponujajo svoje blago. V Tolmezzu so vse ulice, ki količkaj spominjajo na ozko grlo v prometu, v arkadah. Te niso tam zaradi lepšega, zavoljo zgodovine, ampak izključno zaradi njihove nepogrešljive funkcionalnosti.

Ce se ob tem nazornem primeru povrnemo na naš Kamnik, ugotovimo, da je glavna, nedvomno močna prometna ulica, že dolgo časa kamen spotike v prometnem utripu. Kamnik iz dneva v dan zapostavlja humano geslo „pešču prednost“. In vendar se le počasi odločamo za izgradnjo arkad vsaj na mestih, kjer so si le preveč iz oči v oči nasprotna pročelja mestnih hiš.

Arkade ne bi bile mestu samo v okras, pač pa bi ravno v primeru našega mesta razgalile svojo namembnost in opravičevale kakršnokoli investicijo.

Zato je v zvezi s preurejanjem lokalov na kritičnih ozkih grlih pri načrtovanju že sedaj nujno upoštevati njih izgradnjo skladno z enotnim ureditvenim načrtom. Na ta način bi se promet z motornimi vozili normaliziral, pešci pa bi si lahko varno in udobno ogledovali izložbena okna.

Izgradnji arkad v alpskih krajih tudi ni odrekati praktičnosti v pogledu zaščite pred vremenskimi nepravilnostmi. Ščitijo nas pred dežjem in soncem, pod arkadami je zmerom nespremenljivo vreme. Senca je in suho.

Ali da se spet zadržimo v Kamniku? Kidričeva ulica je nedvomno med vsemi mestnimi ulicami najprometnejša. Naraščajoči promet jo je spremenil v skorajda nevdržno ozko grlo. Posamezni odseki, zlasti na začetku in koncu „Šutne“, so postali skrajno nevarni za pešce. Cestišče sega skorajda v fasadne stene in na teh mestih pločnik ne služi več svojemu namenu (slika št. 1).

Prvi korak v pogledu razširitve pločnika bo izgradnja arkad na začetku Kidričeve ulice (bivša ETA) pred novim trgovskim lokalom, ki ga namerava zgraditi Državna založba iz Ljubljane. Z deli bodo pričeli v letošnjem letu, lokal pa bo predvidoma odprt v začetku leta 1972.

Razumljivo je, da s tem posegom ne bo dokončno rešena varnost pešcev v Kidričevi ulici. Potrebno bo še poiskati ustrezne rešitve za razširitev sledečih ožin te ulice: pločnik ob hiši št. 58 (Slevčeva hiša), hiša št. 33 (Sadnikarjev muzej) in pretežni severni del Kidričeve ulice, ki se steka v Samčev predor.

Vsekakor pa bo izgradnja arkad pred novo knjigarno Državne založbe pokazala, da je lahko opravič-

ljiv le tak način funkcionalne izrabe prostora, ki zagotavlja pešču varno hojo, motornim vozilom pa varen promet.

Svojevrsten problem predstavlja Samčev predor. Zgrajen je v prejšnjem stoletju (1882), namenjen pa izključno peščem in vprežnim vozilom, je nekaj dobro služil svojemu namenu, danes pa je zaradi vse večjega prometa postal pretesen in za pešca skrajno nevaren, ob prometnih konicah pa naravnost nemogoč! (glej sliko št. 2)

Projekt, ki ga prikazujemo, je ena izmed danih rešitev, ki kaže, kako rekonstruirati nevarno tesnico v centru našega mesta. Izhodišče, na katerega je ves projekt vezan, je poglobitev in razširitev Samčevega predora. S tem je projektna naloga rešila varen obojestranski promet za pešce pri čemer ni treba prečkati prometno komunikacijo. Ploščad nad predorom naj bi vizuelno povezovala žalski hrib z malograjskim, obenem pa tudi opravičila komunikacijsko izrabo površine (prikaz na slikah št. 3, 4, 5 in 6), saj bi nudila pešču varen prehod iz Slandrove ulice in Žalske poti na malograjsko pobočje. Območje zelenih grajskih površin je predvideno kot mestni rekreacijski rezervat in je vkomponirano v vrh pejsažno urbanistične podobe mesta skupaj z romansko kapelo in stražnim stolpom kot njunima dominantnima likovinima sestavinama.

Kljub vsem navedenim rešitvam pa bo stari del mesta s Samčevim predorom in Kidričevo ulico še naprej ostal tesen prometni voz. Z dokončno izgradnjo ceste v Kamniško Bistrico in pa ceste Kamnik - Motnik - Ločica, se bo močno povečal promet motornih vozil skozi osrčje našega mesta. Morda se premalo zavedamo, kako močan vpliv ima že sedaj cestni promet na celotno mestno okolje. Ta vpliv se negativno kaže:

- v stalni življenjski nevarnosti, ki sta ji danes izpostavljena tako pešec kot voznik;

- v vedno večjem hrupu in onesnaženju zraka;

- v vedno večjem zavzemanju prostora: širjenju parkirnih prostorov po vseh mestnih površinah - po trgih, ob cestah in ulicah, po pločnikih in dvoriščih;

- v vedno večji množici znakov, opozoril, tabel itd., ki so jih mesta polna.

Rešitev mesta pred poplavo motorizacije je lahko le v izgradnji nove obvozne ceste, ki bi edina lahko razbremenila in rešila gosti mestni promet. Obvozna cesta bi prevzela težji promet, lažji osebni promet pa bi še nadalje potekal po obstoječi, vendar rekonstruirani (arkade) mestni magistrali.

Zelimo in trdno upamo, da nanižani problemi ne bodo ostali samo

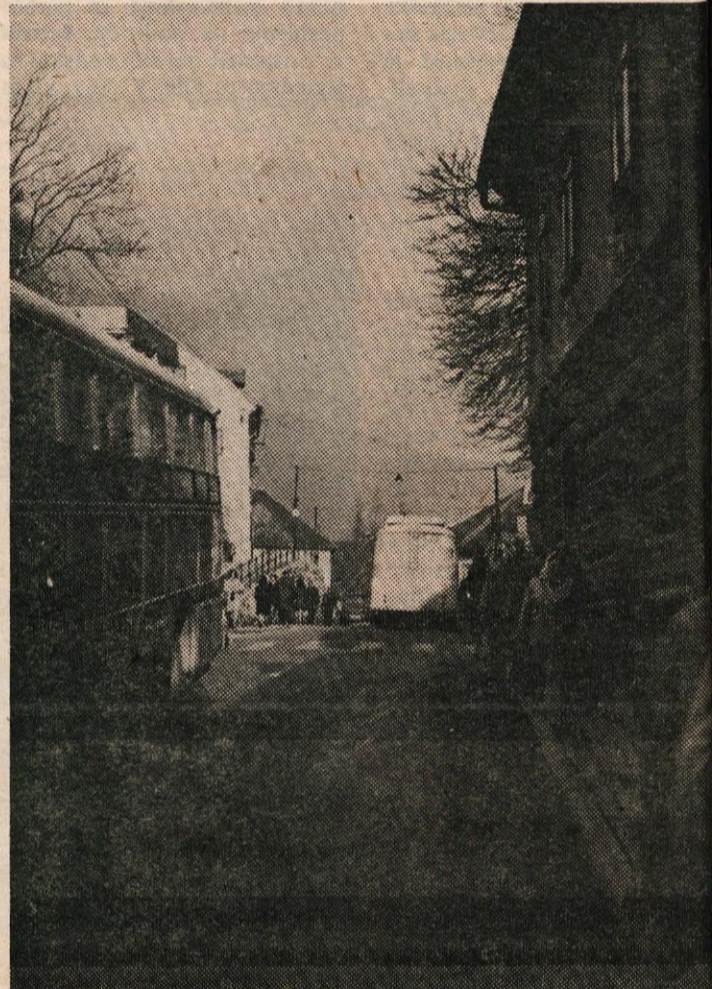
pri bolj ali manj uspešnih idejnih šitvah ali predlogih, temveč da bo privedli do plodne razprave razdanega kroga ljudi s takimi šitvami, ki bi bile v danem trenutku najboljše.

Ne smemo pozabiti, da nas ozgrla kamniške magistrale dnevno opominjajo na izgradnjo arkad, bodo zaradi svoje funkcionalnosti navdušile predvsem bodoče generacije in ne samo nas.

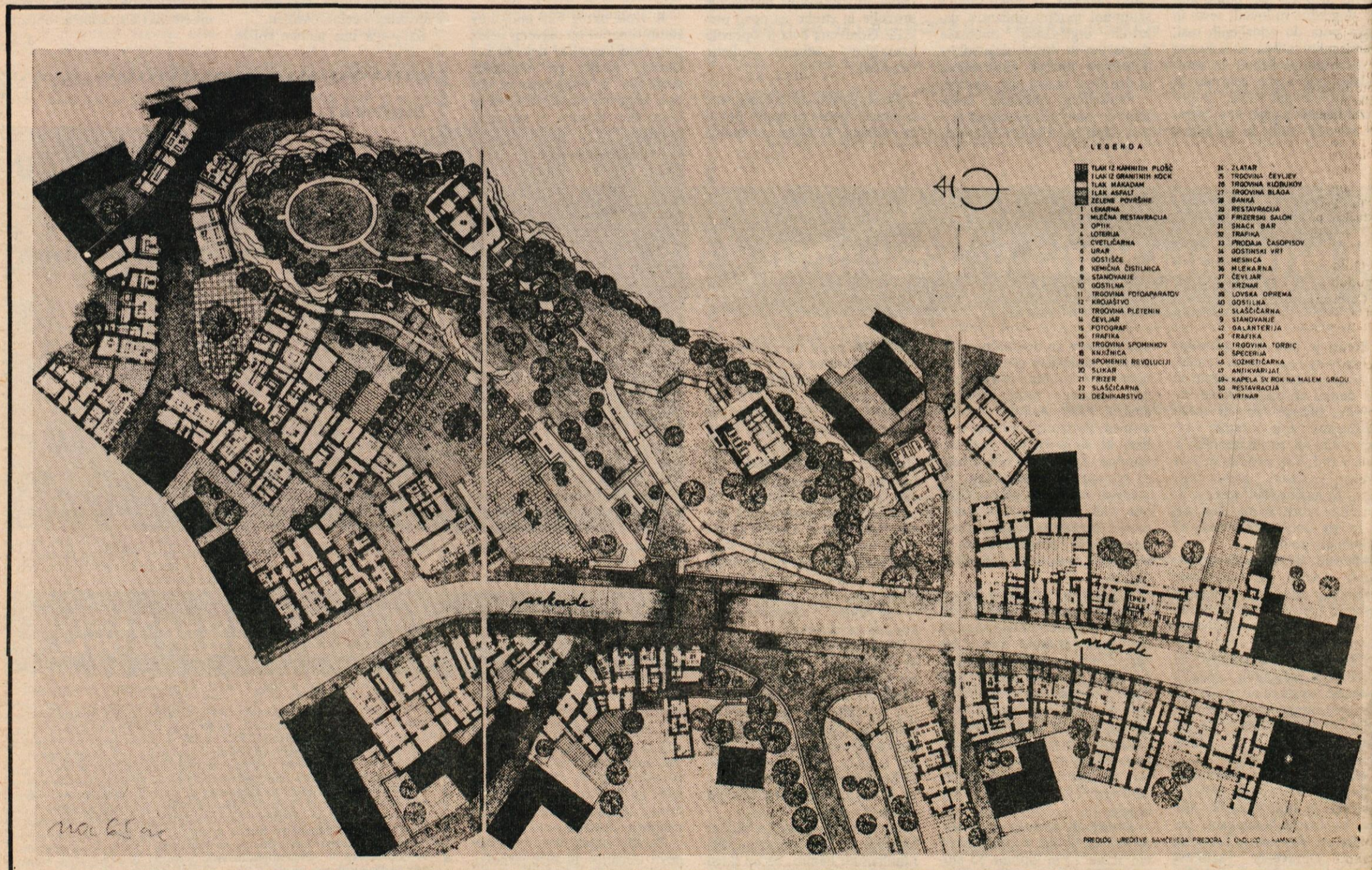
Mestni arhitekt SLEGL BOJA

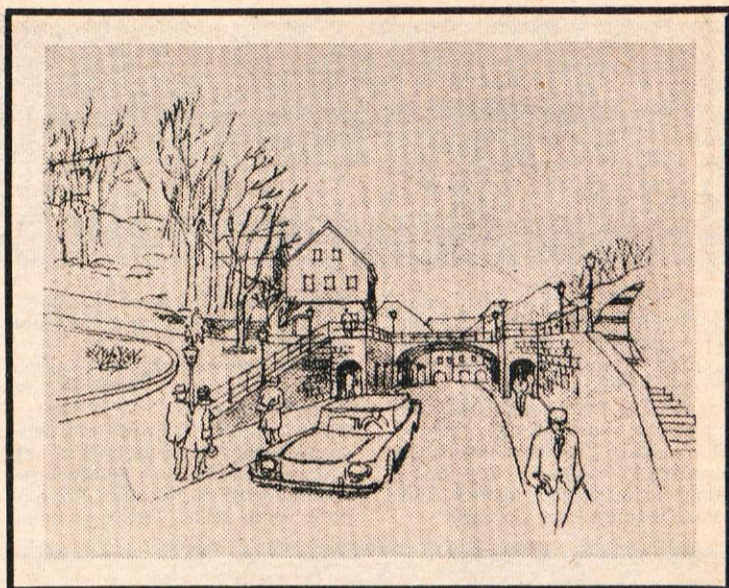
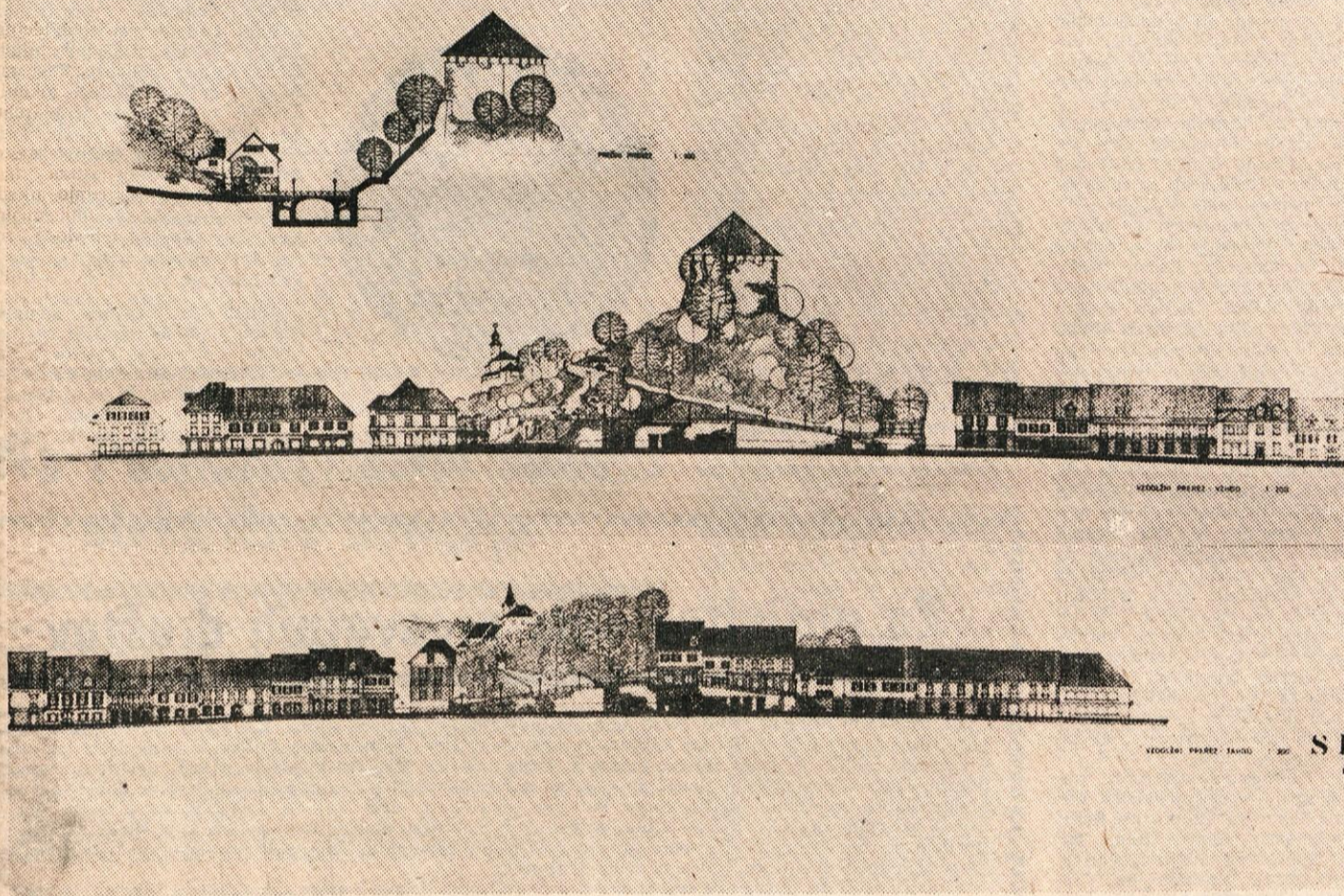

Pogled na skrajni južni del Kidričeve ulice med Slevčevo hišo in bodočo Državno založbo

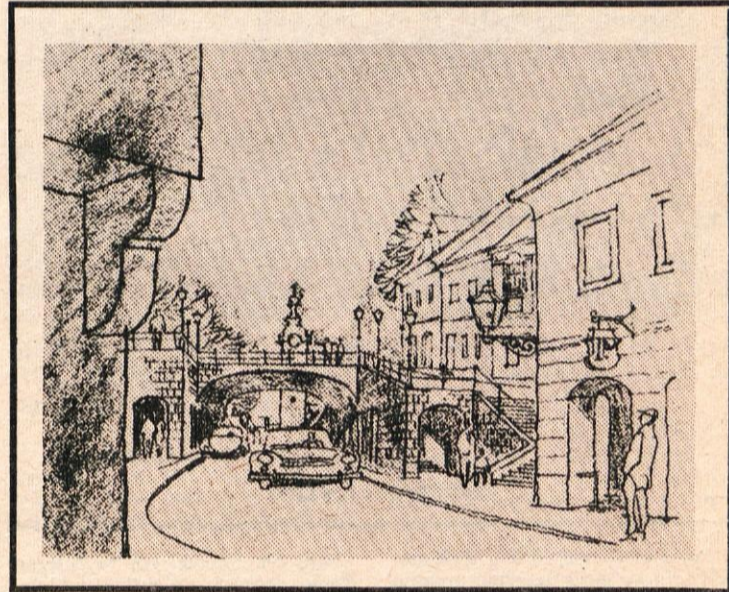
Pogled na nevarno ožino Samčevega predora

POGLED Z JUGA proti Samčevemu predoru

POGLED NA SAMČEV PREDOR izpred Kavarne

Prečnanje z akademskim slikarjem Lojzotom Perkom

MARTIN KRAPAN V STRANJAH

V dneh pred otvoritvijo nove šolke zgradbe v Stranjah je v avli pozno v noč gorela luč. Na visokem dnu iz železnih cevi je znani akademski slikar Lojze Perko oblikoval trizor iz Levstikovega Martina Krpana. Krpan na svoji kobilici s kijem in pesarico na polju pred cesarskim lunajem hiti brkatomu Brdavsnu naroti. Kompozicija ima dimenzije, ot le redka umetnina te vrste. Prav otovo bo to največja slika na Kamniškem.

Za trenutek smo zmotili umetnika, da je odložil strgalo, s katerim na večbarvnem grafitnem ometu slikoval podobno.

Zakaj ste se odločili prav za tečenje Krpana z Brdavsom? Ta Levstikov prizor je vedno aktualen, posebno za mladino je priteren. Izraža simboliko slovenske toči.

Odločili ste se za realistično podobitev?

Ce bi stilizirali, bi izpadel iz koncepta. Zato sem prizor upodobil dekorativno - realistično.

Kakšna je tehnika, v kateri delate?

To je tehnika z grafitom. Je prejšnja, mislim fizično, od opiča. Barvne plasti ometa so podobne teranovi. Treba je rezati koj, ko je nametano, ko je še mehko. Še sreča, da se stena še ni posem osušila.

Ste že v kaki drugi šoli sodelovali s podobnim delom?

Ne še, moram reči, da sem bil zelo vesel vabila, naj pridem v Stranje. Sem pa v tej tehniki na stenah delal v ankaranski bolnišnici, v tržiškem zdravstvenem domu, v Postojni in v Cerknici. Ankaranski ribiči so najbrž med največjimi mojimi kompozicijami te vrste.

Ste torej za realistično upodabljanje sveta in življenja. Kako pa ocenjujete sodobne tokove v naši kulturi, zlasti v upodabljalni umetnosti?

Zame so to modne muhe. V teh stvaritvah ni življenja niti resnice. Čeprav so iskanja, morda preveč iskanj.

Često vas pot zanese v Kamnik. Skušamo ga ohraniti, obnavljamo ga. Kaj mu po vašem mnenju še manjka?

V Kamniku vedno znova rad prihajam. Tu imam družino. Seveda pa je moj kraj Notranjska, od kjer sem doma. V Dolenji vasi ob Cerkniskem jezeru je mesto mojega ustvarjanja. Tudi Gorenjska je čudovita, vendar to lepoto vidiš. Notranjsko pa moraš občutiti v sebi, kako bi dejal, ta lepota te kar boli...

Vprašali ste, kaj manjka Kamniku. Dejal bi, da mesto, kot je Kamnik, mora imeti svojo umetniško galerijo. Tudi jaz bi rad dal nekaj svojih slik, kot svoj prispevek, da bi Kamnik čimprej dobil tako ustanovo. Mislim, da bi bila dolžnost vseh kamniških umetnikov, da pri tem pomagajo.

Ali imate kako idejo, kje naj bi bila galerija?

To pa težko rečem, ker premalo poznam razmere v Kamniku. Sedanja razstavna dvorana nad kavarno Veronika se mi zdi zelo primerna. Seveda bi jo bilo treba urediti, zlasti razsvetljava.

Seveda ne moremo mimo že običajnega vprašanja: vaši načrti?

Rad bi razstavil svoja najnovejša olja. Če bo mogoče, letošnje poletje v Kamniku. Sicer pa lahko rečem, da še nikoli nisem čutil take ustvarjalne moči, kot jo čutim ta čas.

Umetnik se je ponovno zagledal v fresko na steni.

Nekaj časa sem bil v dilemi, če ne bo kompozicija prevelika. Sedaj mislim, da je uspela. Manjše figure bi se izgubile na veliki steni. Najbolj sem vesel Krpanovega obraza, ker se mi je v njem posrečilo ujeti bistvo slovenskega izraza.

F. S.

F. SVETELJ

S kamniško liro po Evropi 6.

(3000 kilometrov uspešne poti)

Danes končujemo zapis o lanskoletni turneji pevskega zbora LIRA iz Kamnika. Po uspelem zadnjem koncertu v Švicah so se pevci povzpeli na znani Jungfraujoeh.

Medtem ko je bila spodaj v Interlaknu temperatura 24 stopinj, je bilo na vrhu Jungfraujoeha le 5 stopinj. Zrak je tako redek, da moraš kar precej hitreje dihati, če malo hitreje stopiš po stopnicah. Vsedemo se v restavracijo. Cene so seveda ustrezne višini. Skodelica golaževe juhe 6 frankov ali 17 naših dinarjev.

Ko smo se nekoliko podprli, smo šele dobro videli v dolino. Pod nami ledeno morje, na desni 3970 m visoki vrh Eigerja. Res edinstven svet, ki se ga izplača videti od blizu.

Ko se spustimo do vmesne postaje Scheidegg se vrnemo v dolino po drugi poti pod steno Eigerja proti Grindelwaldu. Vseposvods same žičnice in vlečnice. Ob sedmih zvečer smo spet v dolini.

Polni vtisov se vračamo v Luzern. Večerja v hotelu Union se nam je že kar prilegla. Bila je res obilna. Pol piščanca je bilo poleg ostalega kar težko pospraviti. Frankov za ogled nočnega Luzerna nam ni več dosti ostalo, zato smo se zadovoljili s sprehodom ob Vierwaldstaettersem jezeru in z ogledom bleščočih hotelov, kazinov in zabavišč le od zunaj.

Zjutraj smo se v hotelu srečali s skupino prosvetnih delavcev z Gorenjske, ki so potovali v Basel na razstavo učil. Naša pot pelje proti domu.

Proti poldnevu smo se ustavili na obronkih gozda pri Churu. Naši ekonomski Repanšek, Krt, Rakar in Ogrinec A. so se tokrat izdatno oskrbeli s kruhom, zato smo z velikim tekom pospravili mesne pločevinke, šunko in druge dobrote. Tudi nekaj tekočine je še ostalo kljub strogim švicarskim carinikom.

Nameravali smo prek prelaza Bernardino proti Italiji, vendar so nam v malem kraju Thusis policaji povedali, da je prelaz zaprt zaradi snega. Svetovali so nam bližnjico po 14 km dolgi gorski cesti na cesto, ki pelje na Julierpass in je prevozen. Ta ubogljivost pa se nam je maščevala, a ne zaradi ceste, pač pa zaradi 20-metrskega zavitega tunela, ki našemu avtobusu ni dovolil skozi. Zato smo morali obrniti, kar pa seveda ni šlo tako lahko, in se ponovno vrniti v Chur in nato po cesti na gorski prelaz Julier.

Tudi ta prelaz je bil dobro zasnežen, toda prevozen. Tako smo proti večeru prispeli v znano letovišče St. Moritz.

Vsi hoteli so bili prazni in zaprti. S težavo smo našli neko restavracijo, se okrepčali s čajem, saj je bilo pošteno hladno, in krenili naprej. V Bolzanu v Italiji smo imeli rezervirano prenočišče. Tja smo prispeli okrog polnoči. Začelo je deževati. Zato smo sklenili, da se domov ne bomo vračali prek Dolomitov in Cortine d'Ampezzo, pač pa smo se v soboto zjutraj, ko smo pretopili še zadnje franke v lire in dali tudi Italijanom nekaj zaslužiti, napotili po avtocesti do Trente in nato ob Nadiži proti Padovi in dalje proti Trstu.

Desetdnevno potovanje Lire prek Avstrije, Nemčije, Švice in Italije je šlo h koncu. Čeprav smo na skoraj 3000 km dolgi poti doživeli marsikaj in mnogo videli, smo si želeli čimprej domov.

Organizatorji turneje, predvsem prof. Čebulj, predsednik društva kot vodja potovanja, so svojo nalogo odlično opravili. Umetniško vodstvo prof. Sama Vremšaka ni niti za trenutek zatajilo. Kljub naporom, ki jih je zahtevalo potovanje, je bilo izvajanje zbora veskozi na visoki ravni. Za stanovanja in razpored po sobah je skrbel ing. Edi Perne, za to, da smo bili vedno vsi pravočasno v avtobusu,

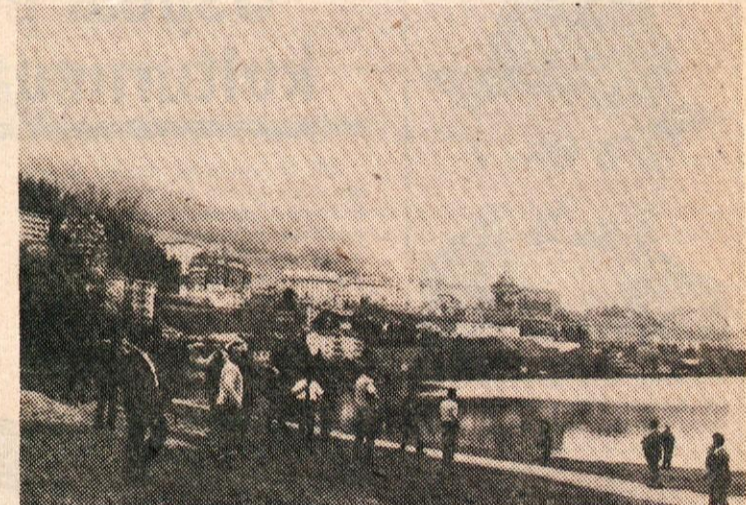
pa Jože Hočevnar. Poleg tistih, ki so skrbeli za telesni blagor in smo jih že imenovali, velja omeniti še Lojzeta Homarja, Ivana Šarca, Toneta Cibaška (pripovedoval je o Kroparju), ki so skrbeli za dobro voljo.

Naj za konec zapišemo še eno izmed številnih ocen Lirene turneje.

Osrednji pokrajinski časopis je o koncertu LIRE v Heidelbergu zapisal:

„Pri tem zboru lahko resnično uporabljamo superlative. Topel in blagovneč zvok, popolnoma zlit. Nežni ali močni glasovi, ki sledijo kakor en sam instrument dirigentovim intencijam. Moški zbor LIRA iz mesteca Kamnika v Jugoslaviji se je izkazal na svojem koncertu v heidelberškem „Lutherhausu“ z gostoto zvoka, z zaokroženim, dobro donečim zvočnim volumnom, tako da ni bilo slišati posameznih pevcev, kakor je pri številnih drugih zborih. Dirigent prof. Samo Vremšak ima v tem zboru instrument, ki ga lahko uporablja poljubno in z umerjeno doziranimi gestami. Bil je užitek prisluškovati naraščanju in pojemanju tega zborovskega zvoka. Posebno odlični so bili basi, pa tudi tenorji so omembe vredni, kar so pokazale prav nekatere solistične pasaže.“

Program je šel od Jacobusa Gallusa, renesančnega komponista slovenskega porekla, prek dveh pesmi nemških romantikov do jugoslovanskih komponistov, ki so napravili največji vtis večera. Zelo impresivno - kot primer za številna druga izvajanja na koncertu - je bilo tenkočutno izravnanje podajanje impresionističnih zvočnih elementov v Antona Lajovica „Lanu“ ali narodne Franceta Marolta

KRATEK POSTANEK V ST. MORITZU: Znano letoviško mesto v pomladanskih in jesenskih mesecih povsem izumre. (Z LIRO PO EVROPI)

„Vojaska“. Če pomislimo, da so jugoslovanski pevci, ki so obiskali Heidelberg na povabilo „Liederkanz“ in ki jim je mesto priredilo sprejem v palatinskem (Kurpfalz) muzeju, že imeli za seboj naporen dan, se je treba tem bolj čuditi, kako so vzdržali do konca obsežnega programa koncentracijo in pozornost vzbujajočo občuteno muzikalčno pazljivost. Številna publika se je zahvaljevala z bogatim aplavzom.“

KONEC

METNIK PRI DELU: Lojze Perko dokončuje podobo o srečanju med Krpanom in Brdavsom na steni dvorane v stranjski li.

